

“Cậu đúng là chẳng nên cơm cháo gì!” Lão địa chủ cười nhạo. “Thôi được rồi! Ta cho cậu một cơ hội nữa. Tối nay người làm của ta xin nghỉ, cậu tới trông nom phòng làm việc giúp ta một đêm nhé!”

Cậu bé gật đầu rồi rời đi. Lão địa chủ lại mỉm cười đắc ý.

“Chắc cậu ta không biết phòng làm việc là nơi lạnh nhất trong nhà. Ha ha...”

Sáng sớm hôm sau, lão địa chủ chạy tới phòng làm việc thì bất ngờ trông thấy cậu bé đang đứng đọc sách bên cửa sổ. Dù trời rất lạnh, cậu phải liên tục xoa chân xoa tay để xua tan giá rét, nhưng vẻ mặt cậu vẫn rất

chăm chú. Lão địa chủ lấy làm lạ lắm, bèn gọi cậu tới hỏi:

“Cậu nhóc, sao cậu có thể vui vẻ suốt ngày như vậy?”

Cậu bé nghe vậy thì mỉm cười. Cậu nhanh nhẹn thổi hơi lên đôi bàn tay lạnh buốt của mình cho ấm rồi đáp:

“Vì không có chuyện gì khiến cháu thấy không vui cả!”

“Sao lại thế?” Lão địa chủ không tin vào tai mình.

“Nhưng, ta bắt cậu lên rừng hái củi, rồi lại sai cậu đi bắt cá giữa tiết trời lạnh giá. Thế mà cậu vẫn thấy vui sao?”

“Vâng! Khi lên núi, cháu được nhìn thấy gấu ngủ đông, tới bên sông, cháu bắt được vài con tôm con. Và, nếu ông không bảo cháu tới trông phòng làm việc, cháu sẽ chẳng có cơ hội được đọc nhiều sách đến vậy.”

Nhìn nụ cười của cậu, lão địa chủ bất giác phá lên cười.

“Ôi! Cậu bé, vậy thì từ nay về sau cậu có thể làm việc ở nhà ta. Khi rảnh rỗi, cậu có thể tới đây đọc sách!”

“Thật vậy ư? Tuyệt quá ạ!” Cậu bé vừa reo hò vừa nhảy lên sung sướng, hết như vừa nhận được món quà vô cùng lớn.

Rất lâu về sau, cậu bé lớn khôn, trở thành một học giả.

Ai cũng nghĩ cậu thật may mắn, chỉ có lão địa chủ nọ hiểu rằng, đức tính đáng quý của cậu bé chính là: Không bao giờ coi trắc trở là hòn đá cản đường. Cậu luôn đối mặt với mọi việc bằng thái độ lạc quan nhất.

NHẮN NHỦ YẾU THƯƠNG

Khi đối mặt với những chuyện không như ý bằng thái độ lạc quan, tích cực nhất, ta sẽ nhận ra rằng: Bất cứ việc gì cũng có mặt tích cực, đáng để ta học tập, khó khăn dù lớn tới đâu cũng không thể cản bước ta, ngược lại, chúng có thể trở thành nguồn sức mạnh, thôi thúc ta tiến về phía trước.

02. Trải nghiệm niềm vui

Một sớm chủ nhật nọ, bé Sấm bị mẹ đánh thức.

Hôm nay là sinh nhật bà ngoại nên mẹ muốn đưa cô bé về quê chúc mừng bà. Kế hoạch này vốn đã được sắp xếp từ trước Tết. Để bà ngoại được vui lòng, hai mẹ con bé Sấm quyết định sẽ mặc thật đẹp.

Nhưng sáng ra, tâm trạng vui vẻ của bé Sấm biến mất. “Mẹ ơi, chiếc váy trắng của con bị chật mất rồi.” Vừa càu nhàu bĩu môi, cô bé vừa cầm chiếc váy ren ra khỏi phòng.

“Sao lại thế được?” Mẹ ngạc nhiên hỏi.

Cô bé đưa chiếc váy cho mẹ, ủ rũ nói: “Bà ngoại rất thích con mặc chiếc váy này, lần nào bà cũng khen con xinh đẹp. Chắc năm nay con không thể mặc nó cho bà ngắm rồi.”

Mẹ cầm chiếc váy, ướm thử lên người cô bé rồi lắc đầu, mỉm cười: “Con đã cao lên nhiều, lại còn mập hơn một chút, nên dĩ nhiên sẽ không mặc vừa chiếc váy hồi bé rồi.”

Bé Sấm không chịu: “Đây là chiếc váy bà ngoại thích nhất, mẹ mau tìm cách giúp con đi!”

Mẹ ngắm nghĩ hồi lâu rồi lôi thước dây trong tủ ra đo. Mẹ bảo bé Sấm: “Giờ mẹ con mình tháo đường chỉ, nới rộng váy ra một chút rồi may chun co giãn vào xem sao nhé?”

Bé Sấm gật đầu. Nhờ bàn tay khéo léo của mẹ, cuối cùng bé Sấm cũng mặc vừa chiếc váy ren trắng.

Nhưng lại có thêm một rắc rối: Vì sửa chiếc váy mà hai mẹ con cô bé mất cả buổi sáng. Họ không còn thời gian đi lấy chiếc bánh gato đã đặt trước.

“Mẹ ơi, giờ phải làm sao đây?” Bé Sấm đã mặc váy xong xuôi, tâm trạng đang vui vẻ bỗng chốc lại ỉu xiu. Nếu thiếu mất bánh gato trong ngày sinh nhật, chắc bà sẽ buồn lắm.”

“Nếu con không nằng nặc đòi mặc chiếc váy này, thì chúng ta đã không lỡ giờ đi lấy bánh.” Mẹ nói.

Bé Sấm cúi gầm mặt, nín lấy áo mẹ, khẽ nói: “Con xin lỗi mẹ!”

Mẹ nhón miệng cười, vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé của con gái: “Sao con luôn khiến niềm vui trở nên ngán ngùi vậy? Đừng nghĩ nhiều làm gì, chúng ta cứ đi đã rồi tính.”

Đọc đường, bé Sấm rầu rĩ mãi, cô bé ân hận ngồi im bên mẹ.

Xe rời thị trấn tới vùng ngoại ô, không khí mới thoáng đãng làm sao, bốn bề bát ngát. Xa xa, đồng cỏ ngập tràn những đóa hoa đại muôn màu sắc. Những cây sồi hai bên vệ đường vươn tán lá xanh mướt, tỏa bóng mát cho con đường.

Chợt, mẹ dừng xe bên lề đường. “Con gái ơi, mẹ con mình hái mấy bông hoa về tặng bà ngoại nhé!” Mẹ bế cô bé xuống xe, chỉ biển hoa mênh mông trước mặt.

“Con đem hoa tặng cho bà và nói với bà rằng ‘Con yêu bà’ nhé!”

“Nhưng, nhưng...” Bé Sấm do dự nói: “Đây chỉ là những bông hoa dại thôi mà.”

“Con yêu, vậy con thấy bà ngoại có yêu con không?”

“Có chứ ạ.” Bé Sấm đáp.

“Vậy thì đừng ngại. Chỉ cần là món quà bé Sấm chu đáo chuẩn bị, thì dù đó là gì, bà ngoại cũng sẽ thích cả. Vì bà yêu con, chỉ cần thấy con là bà đã vui rồi, quan trọng hơn cả là tấm lòng của con.”

Cuối cùng, bé Sấm cũng nở nụ cười rạng rỡ, ríu rít chọn hái bông hoa đẹp nhất tặng bà.

NHẮN NHỦ YÊU THƯƠNG

Niềm vui phải do chính mình tạo ra. Nếu tâm trạng vui vẻ thì dù toàn thân “ướt như chuột lột” cũng cảm thấy vô cùng lãng mạn. Các em ạ, hãy luôn giữ cho mình tâm trạng vui tươi, chắc chắn mỗi ngày của ta đều sẽ rạng rỡ tựa ánh mặt trời.

03. Chim sẻ và chim khách

Gia đình chim sẻ và chim khách cùng sống trên một cây đại thụ nọ. Chúng là hàng xóm sát vách nên hẳn ra khỏi cửa là gặp nhau. Lúc nào chúng cũng tươi cười chào hỏi nhau.

Sẻ con và khách con thường xuyên chơi đùa với nhau. Và cả hai đều được mẹ dạy cho những kĩ năng sinh tồn của giống loài.

Vì mới bắt đầu học bay nên sẻ con và khách con bay chưa giỏi lắm. Thỉnh thoảng chúng lại va vào cây nọ cây kia. Bởi vậy, các bà mẹ quyết định đưa chúng ra cánh đồng, dạy chúng cách bắt sâu. Nhưng lũ sâu quá ranh mãnh, chúng “bật” tanh tách khiến sẻ con và khách con không những không mổ được mà còn va đụng nhau.

Vài lần như vậy, sẻ con dần mất kiên nhẫn. Nó hét lên với mẹ: “Con không học nữa đâu!”

Vì quá yêu chiều con, mẹ sẻ đành mặc kệ.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, nhờ không ngừng nỗ lực luyện tập, khách con đã có thể bay lượn tự do trên bầu trời, còn sẻ con, vì lười biếng không chịu học nên vẫn chỉ bay qua bay lại ở tầm thấp, chốc chốc lại va phải gốc cây.

Sẻ con còn hỏi mẹ: “Mẹ ơi, ngày nào cũng bay rõ nhiều thế, mẹ không thấy mệt ư?”

Ngày ngày, nó nằm ườn phơi nắng, không hiểu sao mẹ mình phải vất vả đến vậy. Nó nghĩ, cuộc sống tuyệt vời nhất khi ngày ngày được hót líu lo, sống thoải mái, nhàn nhã, đợi mẹ mang thức ăn về.

Còn khách con chăm chỉ thì ngày nào cũng dậy từ tinh mơ, theo mẹ ra đồng bắt sâu, kiếm mồi.

“Này khách ơi, ngày nào mẹ chẳng mang đồ ăn về, cậu vất vả như vậy làm gì? Hôm nay trời đẹp, hãy cùng tớ hát ca, nằm phơi nắng, chẳng vui hơn à?” Sẻ con bảo khách con.

Khách con đáp: “Tớ phải cùng mẹ đi kiếm ăn thì mới có đồ dự trữ cho mùa đông sắp tới.”

Sẻ con dè bủ: “Cậu đúng là đồ ngốc! Còn lâu mùa đông mới tới! Lo xa thế làm gì!”

Mùa thu vàng rực rỡ nhanh chóng qua đi, mùa đông tuyết trắng ập tới. Gió bắc rít lên từng hồi, bông tuyết phủ trắng bốn bề.

Một ngày cuối thu nọ, sẻ mẹ đáng thương không may bị người bắt mất, chỉ còn một mình sẻ con cô đơn. Không còn mẹ mang thức ăn về, sẻ con gầy chỉ còn da bọc xương.

Số thức ăn tích trữ ít ỏi trong nhà chẳng bao lâu đã hết. Giờ là mùa đông, chẳng còn cách nào để tìm thức ăn nữa.

Sẻ con co ro trong tổ, lạnh run cầm cập. Nó ân hận nghĩ: “Giá mà lúc trước mình cùng mẹ đi kiếm nhiều thức ăn hơn thì bây giờ đã không thế này...”

Sẻ con lo sợ, bật khóc thành tiếng.

Lúc này, nhà chim khách ở phía đối diện vọng lại tiếng ca hạnh phúc. Gia đình họ đã tích trữ đủ thức ăn trước khi mùa đông tới nên chẳng phải lo lắng gì.

Khi đói mờ cả mắt, sẻ con đành gõ cửa nhà chim khách, đúng lúc cả nhà họ đang vui vẻ chuẩn bị bữa tối.

“Xin cho cháu một ít thức ăn, cháu sắp chết đói rồi.”
Sẻ con thều thào.

Chim khách mẹ nghe vậy thì giật mình, vội vã bảo khách con chạy ra mở cửa.

Đúng lúc khách con mở cửa thì tai nạn ập tới.

Một cành cây mục bị đọng tuyết lâu ngày bất ngờ gãy gục. Nếu sẻ con bay giỏi thì nó đã tránh kịp, nhưng vì bay chậm nên nó bị cành cây rơi trúng. Sẻ con rơi xuống đất, ngập sâu dưới lớp tuyết trắng.

Hai mẹ con chim khách hì hục đào bới, mãi mới đưa được sẻ con ra khỏi lớp tuyết dày, nhưng sẻ con đã đông cứng thành băng tự bao giờ...

NHẮN NHỦ YÊU THƯƠNG

Đừng nên dựa dẫm, ỷ lại vào người khác! Hãy học cách sống độc lập và biết chịu trách nhiệm với chính mình. Hãy nuôi dưỡng những thói quen tốt để không gây rắc rối cho người khác. Điều đó sẽ giúp ích rất nhiều cho mình trong cuộc sống đầy các em ạ!

